

nije postojala institucija koja bi okupila sociologiju, etnologiju i folkloristiku, grupa eminentnih kineskih stručnjaka na tim područjima na čelu s Yang Kunom i Gu Jieangom podnijela je »Prijedlog za osnivanje Instituta za istraživanje folklor«. Tekst prijedloga je integralno objavljen u časopisu *Folk Literature* koji izlazi na kineskom jeziku pod imenom Minjian Wenxue kao publikacija Društva za istraživanje narodne književnosti, u broju 2 (1979). Inkorporiranje kineske etnologije u novu koncepciju proširilo bi pojam folkloru kako se shvaća u Sovjetskom Savezu (kao narodna književnost, narodno stvaralaštvo), i kako se dugo shvaćao u Kini. Novostvorena znanost o folkloru treba biti kineska i marksistička, utemeljena u postojećoj kineskoj tradiciji (najstariji spisi u kojima ima folklorne građe *Li Ji /Knjiga obreda/* i *Shi Jing /Knjiga pjesama/* nastajali su od 8. do 5. st. p. n. e.) i usmjerena na izučavanje života i kulture radnih ljudi različitih nacionalnosti u Kini.

Marija Dalbello

Zbornik za narodni život i običaje Južnih Slavena, Knjiga 49, Urednik Mirko Marković, Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb 1983, 743 str. + 136 tabele + 2 karte.

Kako prikazati najnoviju knjigu jedne od naših najstarijih etnoloških publikacija? Velik broj stranica, čak pedesetak priloga autora raznih struka, posvećenih sedamdesetogodišnjici života predsjednika Odbora za narodni život i običaje akademika Andre Mohorovičića, s uvodnom riječi iz pera urednika te publikacije. Zbornik nas stavlja pred nekoliko ozbiljnih pitanja. Zašto, naime, jedno izdanje s tolikom tradicijom i manje-više poznatim profilom (koji se, istina, tokom dugih godina mijenjao, ali ipak u okvirima uobičajenih shvaćanja dviju osnovnih struka: etnologije s folkloristi-

kom i antropogeografije) opteretiti priložima iz urbanizma, arheologije, povijesti glazbe i likovnih umjetnosti i drugih područja i na taj način te priloge možda osuditi da ne dođu u ruke čitalaca, koji ih neće tražiti u *Zborniku za narodni život i običaja*? Naravno, zaslužni znanstvenici svakako zaslužuju da im se posvećuju jubilarna izdanja, ali sam uvjeren da bi Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti našla mogućnost za takvu ediciju i izvan svojih specijaliziranih izdanja ako se osnovna djelatnost slavljenika, njegova struka, ne poklapa sa strukom tih izdanja. Višestranost slavljenikova znanstvenog djelovanja u ovom je slučaju imala za posljedicu da su njegovi suradnici i pošlovaoci iz raznih struka, odazvavši se pozivu i u želji da se prilogom pridruže jubilarnom izdanju znanstvenika kojeg cijene, stvorili heterogenu knjigu, koja bi imala smisla kao posebno izdanje i nesumnjivo sadržava vrijedne priloge, ali je neočekivana kao četrdeset i deveta knjiga *Zbornika za narodni život i običaje*. Podsjećam da je i četrdeset i petnaest knjiga *Zbornika* bila slična, posvećena jubileju Marijane i Branimira Gušića, ali je ona, s nekoliko izuzetaka, ostala u okvirima profila *Zbornika*. To je, naravno, bilo lakše u tom slučaju, jer su slavljenici najvećim dijelom svojih znanstvenih interesa bili vezani za etnološko i antropogeografsko područje, što pokazuju i u tom broju objavljene bibliografije njihovih radova. Iako je akademik Gušić bio liječnik, u tom *Zborniku* ne nalazimo priloge s područja medicine (osim bibliografije slavljenika iz medicinske geografije). I na kraju, vrijedni etnološki i folkloristički prilozi nekako su se utopili u ovoj, četrdeset i devetoj knjizi *Zbornika*, publikacije za koju smo svi sentimentalno vezani i ponosimo se njezinom dugogodišnjom tradicijom, pa nas njezino neočekivano mijenjanje možda i previše tangira.

Zorica Rajković